

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 8. De ardenti igne divini Amoris, quo æstuabat ipsius anima,
vehementer desideans placere Deo, seque cum illo unire.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPVT VIII.

De ardenti igne Divini Amoris, quo æstuabat ipsius anima, vehementer desiderans placere DEO, sequē cum illo unire.

Supra tam profundum propria agnitionis fundamentum, exadificavit DEUS altissimam fabricam excellentissime charitatis, & Sapientia celestis, infundendo anime famula sue subtilissimam cognitionem suæ Divinitatis & magnitudinis, atque accendendo in ea vehementem ignem sui Divini Amoris, additis ardentibus desiderijs ipsi placendi, querendi illam continuè, univendique se magis ac magis huic summo Bono. Inter hæc desideria ipsi dicebat: (Sunt illius verba.) Ubi te reperiam Bonum meum, & Cor meum? ubi es? volo enim te quærere & invenire, etiamsi pro te essem igne concremanda: & hæc esset gloria, me pati amore tui. Respondit mihi Dominus: Hic me reperies in tuo corde, quia hic sum, & me habebis ac possidebis. Postquam hoc dixisset, quasi mihi met ipsi erepta, dixi: Eja, mi Domine, ego tecum volo inire pactum, si mihi id concedis, ut tibi dem meam vitam, & meam animam, ac meum cor, & quidquid sum, ac habeo; utque nihil pro me petam, sed omnia sint tua, quia Tua Majestas mihi omnia dedit; & ut tu sis meum bonum, & meus Dominus, nec velim quidquam, aut amem, aut quæram, aut videam, nisi te Bonum infinitum cordis mei. Postmodum, dum adirem sacram Synaxim, illi dixi: Mi Domine, non recordor bene pacti, quod heri inivimus. Responditque Divina Majestas: Nihil refert, ego enim bene ejus memini. Tum ipsi dixi: Videat ergo Tua Majestas, ut mihi det, quod ego dicebam. Cum hoc tam ardenti affectu, sæpe repetebam ista duo verba: Mi Domine, nihil pro me, & omnia pro te; desiderando omnem gloriam, honorem, laudes & thesauros cæli ac terræ cedere DEO, & ipsa nihil habere; optabam pariter hoc

habere inscriptum cordi meo, & intimè ab illo penetrari. Tunc venerunt ad me duo ex meis Dominis Angelis, qui semper mecum morantur, dixeruntque mihi: Soror nostra, tu non potes scribere, cum sis tam infirma, visne tibi id à nobis scribi? & cum ipsis dixissem, me velle: scripserunt literis magnis, cæruleis, in membrana, quæ mihi porrigebant; sed ego tergiverfabar, more solito, ipsam accipere; illi verò tandem eam dederunt sancto Angelo meo Custodi, qui illam servavit, sicut familia solet asservare.

§. I.

Cum his ipsis desiderijs dixi ad DEUM alia vice: Mi Domine, quid faciam, ut tibi placeam? emorior enim præ desiderio tibi placendi, & darem mille vitas, si eas haberem, atque omnem sanguinem meum, pro eo, quod desidero: impera mihi aliquid, Bonum meum; adsum enim prompta ad omnia, quæ mihi volueris imperare, quamvis me jubeas sustinere maximos dolores, & corpus meum projici in grandem rogum, quo consumatur. Licet autem hæc desideria procederent ex intimo corde, non tamen satisfaciebant mihi propter ingentem miseriam, quam in me cognosco, dicebamque mihi ipsi: Quid dicis? mentirisne, an non? Attende, puto enim te mentiri; & conversa ad DEUM, dixi illi: Domine mi, mentiõrne, an dico veritatem? Respondit DEUS: Non mentiris, quia verum loqueris, & ego accepto hæc desideria pro ipso opere, eorundemque executione. Ità cor meum conquievit, quod quasi colliquebat coram DEO. Aliàs tamen, dum essem taliter constituta, dixi illi: Domine, nonne mihi dabis, propter tuam misericordiam, modicum humilitatis; & charitatis, aliarumque virtutum, tibi præ cæteris placentium?

quia te quærendo vagabunda oberro, nec scio, an, dum cogito, quod quæram te, non quæram me ipsam; & hoc fervore incitata, nesciens quid dicerem, etiam addidi: Mi Domine, si mihi dares, quod desidero, & à te peto, ego tibi darem, quid quid habeo. Sed Dominus, qui magis respicit cordis affectum, eundemq; approbat, respondit quàm amantissime: Quæso, ubi habes omnia tua? nonne vides, omnia esse mea? Ego autem tum eodem ardore dixi: Sit ergo, Domine, sicut dicis, omnia tibi dabo & reddam, ut adimpleas meum desiderium, quod habeo placendi tibi.

Aliàs, cum similiter Divino amore flagrarem, dixi DEO: Verè, Amorem, ac Domine mi, diligo te sicut vitam meam, & cor meum; responditque Divina Majestas: Vide, ut me amplius ames. Et merito mihi id Dominus dixit: quia licet verum sit, quod ipsum amem super omnia, imò, ut melius dicam, nihil velim, nec amem præter ipsum, atque ab illo dependeat anima mea, & cor meum: tamen hic ipse amor, quo anima mea in ipsum fertur, facit, ut videatur sibi illum non amare, neq; quærere, neq; possidere, quem admodum illa vult: atq; ita quantò magis illum mea anima amat, tantò amplius ipsum desiderat amare; & quantò magis illum quærit, tantò amplius ipsum desiderat quærere, ac invenire; videt enim plus esse, & quidem multò plus sibi quærendum & invenendum, ac amandum, seque non incepisse ipsum amare, & quærere: & quantumcunque illum amet, ac desideret, & quærat, videtur sibi nihil habere, propterea, quòd tam multum desideret; ideòque assidue suspirat, ut quod non habet, & illud multum, quod ipsi deest, consequatur, semperque esurit ac sitit, simulque est saturata, & abundat solatio, quia quod desiderat, affert illi satietatem, & solatium. Atque hæ sunt vicissitudines Divinæ Sapientię, & Potentię, quòd, dum satiat animas, sciat illas conservare famelicis, ut ob satietatem sint contentę, habeantq; solatium; propter famem autem multorum, quibus carent, sint sollicitę, ac desiderant retine-

re, quod habent. Inter hujusmodi desideria, dixi illi quodam die: Eja tandem, mi Domine, agè, & veni ad pauper calum tugurium tuę ancillę, ac reple illud te ipso, & fac in eo, quod vis, tanquam absolutus ipsius Dominus; veni jam, Dilecte meę animę, ecce enim affligitur & consumitur propter te, dum vult ac desiderat tantum adimpleri tuam voluntatem, ac beneplacitum. Ecce amabilissime Domine, licet verum sit, quòd ex pura tua bonitate, dum nihil in me reperis aliud, quàm solam meam miseriam, univertis animam meam tecum tam forti complexu, quàm tu scis, adeò ut semper sis ipsi præsens, & illa sit prostrata in tuo conspectu; nihilominus te simulas, quati longè ab anima abesse, ut crucietur, desiderando te obtinere, & possidere, eo modo, quo tu vis: gloria namque mea est sola tua voluntas. *Hac & alia dicebat ista DEI famula ad suum dilectum, Divino ipsius amore ebriata.*

§ II.

Qui tamen non didicit experientia, quid sit amor DEI, non poterit intelligere cruciatum, quem adferunt hæc ardentia desideria ipsius magis magisque amandi, & sanctas stultitias, quas lingua profert, præ anime ebrietate: quę omnia ita invalescunt, ut anima non possit reperire quietem, donec illam DEUS abripiat, uniatq; secum intimo & tranquillissimo amore, qui tum est quadam species beatitudinis. Hoc ordinariè experiebat ista famula DEI, sicut patebit ex eo, quòd ipsa de se his verbis refert:

Dum aliquando agerem cum Domino DEO, cœpit mea anima tantopere exardescere, ut videretur consumi, & rapi extra se, atque deficere. Tunc DEUS uniebat secum meam animam, quæ sibi videbatur esse in coelo, coram Divina Majestate, omnium oblita, ut non videret, neque intelligeret quidquam, nisi ingens illud Bonum, quo ibi fruebatur, & in quo conquiescebat, ac respirabat anima mea, adeò, ut aliã vice eodem modo flagrans illo igne Divini Amoris, incepim alloqui DEUM, ac dicere illi quædam, interque alia dixerim,

rim,

rim: Domine, non abeat Tua Majestas, neque me deserat, quia nec uno momento vivam absque te. Respondit verò mihi Dominus, & dixit: Ne timeas, ut abeam, teque deseram: hic incipit, quod semper durabit, quando me perfrueris. Cùm hoc audirem, inflammabatur cor meum magis amore DEI, ità ut non essem mei compos, neque scirem quid ipsi dicerem, considerans tantam bonitatem, unde illi dixi: Mi Domine, non loquatur tecum Tua Majestas, nec mihi ista dicat: ità namque sum constituta, ut timeam, ne respondeam aliquam stultitiam, sicut soleo, & ne inurbanè ac incircumspectè tecum agam, meū Bonum, ac Domine mi. Respondit mihi Divina Majestas: Dic, agè, quod volueris, nè timeas; quasi diceret: quod mihi cum tanto amore dicitur, non mihi displicet, imò placet. Tum ego habità illà licentià à Domino DEO, ardens desiderio, quod ille ipsa in mea anima excitabat, exequendi ipsius sanctissimam voluntatem, quam etiam ab omnibus alijs impleri optabam, dixi: Quid ergo, mi Domine, daturus es mihi, & meis consanguineis? Divina Majestas mihi respondit: Pete quidquid volueris, ego enim tibi id dabo. Tunc incepti quàm celerrimè, quasi mihi elaberetur tempus, ab ipso petere, quod pro me & pro alijs desiderabam. Et cùm ità mea anima arderet amore istius Domini, iterum Divina Majestas illam secum uniebat, eratque denuò coram ipso in illa cœlesti Jerusalem, oblita omnium, etiam sui ipsius, quia quo tempore hæc unio durat, quod nunquam est longum animæ, nihil aliud videtur uspiam esse, præter DEUM & ipsam; atque ita respirat & conquiescit, sicut qui desideratum bonum obtinuit.

Alià vice, cùm esset tanta vis hujus Divini Amoris, ut me conficeret, privaretque viribus corporis, non absque magno periculo perdendæ sanitatis & vitæ, ut propterea Confessarij mihi prohiberent conversationem & familiaritatem cum DEO, quamvis ego libenter tolerarem istam crucem, quæ mihi erat gravissima, eò quòd mihi illam ex sua benignitate imponeret ferendam DEUS, quem tantopere ama-

bam, tamen propter vehementiam amoris videbar mihi quasi conqueri Divinæ Majestati, dicendo ipsi: Bonum meum, & Domine mi, quare tecum sic procedis? Consumor enim, & conficior amore tui, quod non possim te ità frui, sicut vellem? Inde mi Domine, me repellis à te, siquidem non das robur miserabili meo corpori, ut te possim amare omnibus viribus animæ meæ, & meritissimò me repellis; id quod agnosco & fateor: sed aliunde video, quòd illabaris in meam animam, ipsamque accendas, & inflammas tuo amore, ità ut illi videatur impossibile, separari à te, & à tuo sancto ac Divino amore. Vide, Domine, quid agas, propter tuam Bonitatem: quandoquidem meritò me repellis, non sollicita usque adeò, neque accende meam animam, cùm mihi non suppetant vires, ut tantum sustineam: da mihi illas, ut te amem, & tibi placeam, exquarumque in omnibus tuam sanctam voluntatem. Et durante adhuc istiusmodi cruce, dixi illi aliàs: Bonum meum, & Domine mi, maneo tecum, etiamsi me repellas à te, quia mihi non das vires corporis, ut possim ad te pervenire. Cui hoc placeret, mi Domine? Divina verò Majestas mihi respondit: Quid dicis? hocne tibi est dicendum? Egone non te volo? An te velim, amica, bene intelligis, & scis: ac deinde conversus ad sanctos Angelos, qui ibi aderant, dixit illis, ut attentè considerarent ardentem & inflammatum amorem, quo flagraret anima illius suæ creaturæ. Tum Angeli conversis oculis ad meam pauperem animam, aliquamdiu attoniti ac admirabundi illam aspiciebant, & laudabant DEUM, propter opera, quæ dignatur facere, ex infinita sua bonitate, in suis creaturis. Deinde convertit Christus Dominus suos Divinos oculos ad me, & intuens me quàm amantissimè, univit secum meam animam, quæ tum conquievit, collocata jam quasi in brachijs sui dilecti, quia quando amor tam procul pertingit, non habet aliam quietem, quam hanc unionè, quæ anima quodammodo absorbetur, ac sopitur, redditurque omnium rerum immemor, dum amat in pace & quiete suum

Domini

Dominum, quasi jam nihil aliud haberet ad agendum, aut curandum. Et quando ex hoc raptu revertitur, quodammodo expergiscitur ex somno, propter sopitos prius sensus externos.

Quemadmodum nunc Angeli, ita alias amorem hujus famule DEI obstupuit gloriosus Sanctus Dominicus, & noster Sanctus Pater Ignatius, cum ipsam inviserent: quia dum Sanctus Dominicus miraretur, quod in illa videbat, audivit ipsum dicentem nostro Sancto Patri: Ego in vita mea non inveni animam tantis affectibus, & tam ardenti amore æstuantem, tamquæ illuminatam ac liberam ab omni illusionem; quamvis alij servi DEI peregerint alias majores exteriores penitentias. Neque ullus obstupescat, fuisse à DEO & sanctis ipsius, in præsentem, talia verba prolata: nam, ut jam dictum est, non subibat periculum evanescenti, imò hujusmodi dictis magis pudebat.

§. III.

Sed non sunt minus rara & admirabiles visiones, concernentes hunc ardentem ipsius amorem, quas illi varijs modis Dominus exhibebat. Quadam vice, inquit, cum in mea collectione DEUM omnibus meis viribus amarem, Divina Majestas mihi monstravit, illuminando me specialiter, meammet animam inflammatam amore sui Domini, ut videretur esse instar vehementer accensi carbonis, quam flagrantissimi, quo viso terrefacta dicebam intra me ipsam: Si anima tantopere exardescit amore sui DEI, quale erit Sacratissimum cor Christi Domini nostri, quamque ardens, & totum flagrans amore suarum creaturarum? cum hoc dixissem, ostendit mihi Redemptor suum sacratissimum cor totum igneum, habens colorem elegantissimi & pretiosissimi rubini: deinde verò vidi ipsum Dominum, tanquam Solem Justitiæ, in quo parvo Sole erat totus Christus, integer, ac omnipotens, nec non tota ipsius virtus, tam sublimi ac eminenti modo, ut nequeat explicari: atque ex hoc Divino Sole Justitiæ prodibant quidam radij, qui suis cuspidibus feriebant meam a-

animam, illamque ita incendebant, sicut erat accensa: & similiter vidi istos radios, sepe per totam terram diffundentes ac influentes, seque suo lumine insinuantem in animas, quocumque pertingebant. Et quamvis non assequeretur, ut videret quorsum pertingerent, & ad quas animas; tamen divinitus illuminata cognoscebat, esse illas animas, quas Divina Majestas inhabitat per gratiam. Cum autem hoc viderem, magis exardescere ipsius Divino amore, neque aliud sciebam dicere, quam illud, quod dicit Ecclesia de Beatissima Virgine: **QVIA EX TE ORTUS EST SOL JUSTITIÆ, CHRISTUS DEUS NOSTER:** videbaturq; mihi interdiu ante oculos animæ habere illum Divinum Solem, cum ingentis solatio: sicuti quando aliquis fixis oculis intuitus est Solem, semper obversantes suis oculis habet radios Solis, quem vidit. Conspexi autem bis terve Christum Dominum, hac ratione in sacra Hostia.

Alias correpta eodem incendio amoris, vidi etiam meam propriam animam, quasi totam circumdatam quibusdam flammis Divini ignis, qui habebat hos omnes effectus: erat clarissimus, elegantissimus, suavissimus, fortissimus, & valde ustivus, eamq; attonita, dum videré, quod etiam si anima arderet, non combureretur, neque consumeretur, imò experiretur magnam dulcedinem ac solatium; & animadverti eam hujus rei esse causam, quod ibi Divina Majestas suâ Potentiâ & Sapientiâ infinitâ adesset, atque id efficeret ac operaretur illud Mysterium, dignum suâ infinitâ Bonitate, & igne, atque amore ardentissimo, quo flagrat ipsius Divinum pectus, & cor.

Aliâ vice, cum quadam nocte vigil decumberem in lecto, venit quidam Angelus, qui abreptum meum spiritum videbatur sustulisse, abiens aliquot passibus à lecto, ubi illum collocavit in quodam loculo, pleno pulcherrimis & flagrantissimis floribus, qualibus solet adornari, dum in eo ad sepulchrum deferendus est quispiam infans: deinde vidi circa lectulum illum funebrem accendi ignem, suavem & fortem, atque adeo resplendentem, ut bene appareret, qualis esset; & Angelus cum alijs

lijs suis socijs obtulit spiritum, ibi existentem, instar holocausti ac victimæ in eo Divino igne, ita ut nescirem, nec intelligerem, quid fieret, quia id mihi tunc non fuit manifestatum, sicut alijs: sed finito isto actu, me reperi in meo lecto, & interrogavi Dominum, quidnam mihi eâ re voluerit indicare? Respondit mihi: Amica, ille erat Angelus tuus Custos, qui cum alijs te obtulit meo Patri in illo igne. Ego verò subito dixi: Ergone, Domine, id non potuit facere in meo lecto, non auferendo me inde? Et Divina Majestas mihi respondit: Nonne vidisti, quod quando alicui præsentatur elegans cimelium, etiamsi offerri possit in lectum scrinium, melius existimetur fieri, si inde exponatur, ut magis luceat, & appareat, quale sit? Ecce ita fecerunt Angeli. Sic mysterio acquievi, & ejus significationi. *Quia in istis eventibus ipsa nihil unquam querebat ducta curiositate, sed solummodo id, quod illi ipse DEUS inspirabat: libenter enim ipsi declamabat ea, qua interrogabat. Atque in hoc eventu quamvis illi ceterum non declaraverit; bene tamen potest intelligi, illud statum mortuale pulchris & fragrantibus floribus refertum, esse conscientiam ad natiuitatem heroicis & fragrantibus floribus refertum; esse conscientiam ad ornatum heroicis & exemplaribus virtutibus: quapropter dixit Sponsa: Lectulus noster floridus, ubi in somno contemplationis exardescit ignis Divini Amoris, in quo se offert anima in holocaustum, dum sibi ipsi perit, ut transformetur in DEUM: atq; hoc obtinet per Angelos (specialiter verò per Angelum Custodem) qui sunt ministri DEI, ut ipsam adjuvent in ejusmodi operibus.*

§. IV.

Denique, quia amor exhibetur factis, quando illi aliquid erit peragendum, petebat subito à DEO lumen, ut cognosceret, an ipsi placeret, & modum, quo id ab illa vellet fieri. Volens itaque tale quoddam opus peragere, dixit Divina Majestati: Mi Domine, tu scis desiderium, quod mea anima habet, placendi tibi, & satisfaciendi in omnibus, atque non aberrandi à Tua

sanctissima voluntate: obsecro te, Bonum meum, per viscera misericordiæ tuæ, & infinitam Bonitatem, ut mihi des lumen, quo illustrata nunc infallibiliter faciam, quod tibi magis placeat, ac unde resulter major gloria, & obsequium tuum: hoc enim est, quod desidero toto meo corde, nec aliud volo facere, neque mihi placet, sed nec me delectare potest, quam hoc solum, quod tu vis, & quod cedit in tuum obsequium. *Tum illi dixit Dominus: Hac in re age, quod volueris, quia cum ista dispositione, quidquid feceris, mihi placebit, & gratum erit. Sed ipsa respondit: Non, non, mi Domine! verum quod Tua Majestas mandaverit, ac voluerit, ego volo; & non aliud. Dixit illi quoque Dominus alia vice: Fac quod volueris, hoc enim ego volo. Ipsa autem fecit, quod intellexit esse gratius DEO, qui bene novit, cui fidat, quando Justo dicit, ut faciat, quod voluerit: propterea dictum est: Justo, non esse positam legem: siquidem, etiamsi non exaret lex, qua illum possit adigere, ipsi tamen placet facere, quod placet DEO, & est consentaneum illius sanctæ legi.*

Confirmemus id factum, ac dono admodum exiguo, quod in suis initijs obtulit DEO, ex impulsu sui teneri amoris, sicut ipsa refert hunc in modum: Dum mea anima ageret cum DEO, amando ipsum toto corde meo, ac desiderando illi omnibus viribus meis placere, ac satisfacere in omnibus operibus meis, offerendo illi in hanc finem, omnia ardentia desideria cordis mei, quæ erant, ut tota consumerer, meq; offerrem ita liberam, ac denudatam ab omnibus rebus, in ipsius obsequium, dicebam Divina Majestati, quasi ignorans, quid dicerem: Quid faciam pro te, Bonum infinitum? quid tibi dabo ego, Bonum meum, quia sum pauper & miserabilis, ac imbecillis, & nihil habeo, nihil etiam valeo ac nihil sum, nihil possum pro te facere, neq; tibi quidquam possum dare; nonne ita est mea spes? unde nescio, quid tibi dem, aut quid tibi offeram, quia sum ipsa pauperies, & tu solus es dives, ac is, qui potes, & qui vales, & qui es; nam tuum esse est infinitum, & essentialiter tuum, atque à nemine dependet

G

det

det, à te verò omnes dependemus, accipimusque esse, quod habemus: & propter hanc paupertatem meam, quid possum ego pro te facere? vel quid tibi possum dare? dic, Spes mea, quid tibi placeat, & gratum sit, quidque te delectet. Et cum hoc frequenter repeterem, quid tibi dabo ego, meum Cor, & Anima mea? dixi Divinæ Majestati: Bonum meum, ac Domine mi, volo tibi dare illam cruculam meam, quæ mihi est donata, visne ipsam, meum Cor? ego illam tibi dabo quam libentissimè, (erat quædam parvula crucula, quæ mihi fortè paulò antè fuerat data) hoc tamen dicto redij ad me, quasi expergiscerer ex somno, & dixi: JESU, Bonum meum animæ meæ, ego sum stulta, quòd talem insaniam protulerim, qualis ista est: nunquid tu forsitan es aliqua creatura humana hujus mundi, sicut ego, quòd tibi dem & offeram cruces devotionis, quas appendas Rosarijs? Crux, quam tu Domine accipies & voles à me, erit mortificatio mearum passionum. Et reprehendebam me ipsam propter istam audaciam. Sed quis imensitatem Bonitatis nostri Domini poterit verbis exprimere, vel explicare? tanta siquidem est, ut, loco reprehensionis, mihi peramanter responderit: Ità, volo, da mihi illam, quia ego tibi ipsam restituam cum lucro. Quo audito à Domino, utpote indigna eà gratià, quam mihi offerebat, illustrata tanto lumine, quo agnoscebam infinitam ipsius bonitatem, extimui, & recessi, siquidem ille favor nimius pro me miserabili esse videbatur, nec me movi, ut illam adferrem; non habebam enim ipsam apud me. Christus autem Dominus me urgebat dicendo: Adfer mihi illam. Ego miserabilis non audebam, neque videbar posse ullà ratione animum inducere, ad eam ferendam. Videns ergo Dominus tantam meam verecundiam, tacuit, ac dissimulavit factum, neque mihi amplius dixit, ut ipsam adferrem. Cùm viderem illum conticuisse, valde eram confusa, neque sciebam, quid agerem. Tandem verò me determinavi, & cucurri allatura meam crucem, quam manu tenens, filii, & nec verbum loquuta sum; quia non au-

debam, ac bene intelligebam, quòd jam illam Christus Dominus non esset accepturus. Dum ità cor meum esset constitutum, Divina Majestas me aspexit vultu gravissimo, dixitque mihi: Quia fuisti nimium verecunda, ac timida, perdes minimum hac vice præstans Reliquariu, quod haberes; dedissem enim tibi istam crucem, quam habes, meà manu benedictam, quæ potuisses repellere à te aliquando diabolus, volentem te invadere; sed tandem dissimulabitur tibi iste defectus, quem commisisti: quo dicto discessit Divina Majestas, ego verò remansi egregiè pudefacta, & afflictà toto illo die; quanquam propterea, quòd dixerit, dissimulandum mihi illum defectum, significans mihi se ipsum ignorare, habui aliquid solatii, quia ista erat maxima mea afflictio, quando aliquid commisi ipsi displicens.

Post aliquot dies, qui non erant multi, cum quodam tempore matutino essem collecta, more meo, vidi Christum Dominum, indutum suis sacris & venerandis vestibus, quas solet gestare, & sedentem quasi in quadà sella, pedibus collocatis super humeros quorundam Angelorum, qui aderant cum magna gloria & jucunditate. Ante Dominum erat posita mensa, cooperta panno instar altaris, & supra mensam erant nonnulli libelli chartæ conscripti, quos sacratissima ipsius Majestas aspiciebat, & acceptos suis manibus commiscebat, perolvebatque, & uno seposito accipiebat alium, quasi volens videre tam inferiores, quam superiores, atque essentne multi, an pauci? & subinde aliquem ex ijs apprehensum lustrabat, quasi vellet videre characterem, & quid in eo esset scriptum; cùmque ego intuerer chartas, agnovi illas, & vidi esse meas, quas tum conscribentem, dixi illi: Quid est, mi Domine, quòd Tua Majestas aspicit in his chartis? aspicitne fortè, an in illis scripta sint aliqua mendacia, quia ego non intellexerim, quòd mihi Tua Majestas dicit, meque docet? Hoc enim erat, quòd ego mihi imaginabar. Verùm Dominus mihi respondit, se non hoc aspiceret, neque contineri in illis mendacium, quale ego cogitabam, sed neq; ullum aliud.

Possimus quoque intelligere, fuisse id factum à Domino, ut ostenderet, se approbare, quod continebatur in ijs scriptis: Postea vidi in ea mensa, seu altari illam meam cruculam, quam non fueram nuper ausa dare Christo Domino, qui ubi ipsam fuisset intuitus, Sacratissimâ suâ manu eam benedixit, &

reposuit ad mensam. Ego eram attonita, dum illam aspicerem; ipse autem, postquam illum circumdedissent quàm reverentissimè multi Angeli, ascendit in coelû, & ego fui repleta solatio, ac obstupui gratiam, quam mihi Dominus præstiterat.

)(*)

CAPUT IX.

De singulari cura, quâ studebat puritati animæ, fugiendo omnis generis peccata, deque multis rebus notatu dignis, quæ ipsi circa id evenerunt cum DEO.

H ardenti amore DEI, quo hac Virgo flagrabat, proveniebat aliud, non minus fervens, desiderium, obtinendi in summo gradu, puritatem, & nitorem animæ, dum quàm diligentissimè cavebat quaecunquæ peccatum, quantumvis minimû: quia intelligebat, hoc esse unicum medium, conservandi, & augendi amoris Divini, id quod illi etiâ DEUS hunc in modum declamavit:

Exhibuit mihi, inquit, quadam die lûrnam clarissimam, nitidissimam, ac pulcherrimam, & juxta ipsam Solem, vehementer admirandis radijs collucentem, qui illi appropinquabat, & in eam ingredebatur, reddebâtque illam pulcherrimam, ut evaderet similis ipsimet soli; atque tunc mihi dixit Divina Majestas: Vides istam lucem? Ecce, talis debet esse anima, ut me ipsi uniam unione amoris, & arctæ familiaritatis. Fui valde afflicta, considerando turbationes, quas tam frequentes patiebar: tamen consolatus est me Dominus, dicendo mihi, quod illæ non auferant claritatem, & pulchritudinem animæ, imò ipsam perficiant; sed peccata, & defectus commissi, contra quàm DEO placeat.

§. I.

De fervore, quo petebat, nè unquam peccaret, & quid illi Dominus responderit.

Hinc est, quod ordinariè & continuè in sua oratione petiverit à DEO, ut ipsi opitularetur, nè illum unquam offenderet, idque cum tanta sollicitudine, ut præ ea videretur penitus confici. Quadam vice, ait, cum vehementer ferverem, petivi à DEO, ex toto meo corde, mihi hanc magnam misericordiam exhiberi, ut ipsum per omnem vitam meam, nec leviter, neque graviter offenderem, faceremve quidquâ, illi displicens: & hoc frequenter iterabam cum eo ardore amoris, quem DEUS infundebat meæ animæ. Conspexi autem illum subito juxta me, & licet converterer suos Divinos oculos, ut me quàm amantissimè intueretur, non dicebat mihi ullum verbum, propter quod confusa & afflicta idem repetebam. Tunc me alloquutus est Dominus, & dixit: Quid habes amica? quid est, quod vis? adverte bene, quid velis? considera bene, quid petas. Ego præ illo sollicito desiderio, quo tenebar, ut illi placerem, respondi protinus: Bene id consideravi, Domine; da mihi per tuam Bonitatem, quod à te peto. Tacuit Dominus, & ego plena confusione, quia tum amplius non intelligebâ, quàm quod cum eo affectu dicebam, etiam silui, aspiciendo meum Dominum, intimè optans ipsi placere. Dum hoc agerem, dixit mihi Divina Majestas: Amica, visne tu, quod ego volo? Respondi: ita, Domine mi, & Bonum meum: imò non volo, neque desidero aliud. Tace ergo, subjunxit Dominus, & bono esto animo, quia ego tibi hac

G 2

in re,